

една ластуна, че като тръгна да върви — мина през Дунава и отиде, та завърза отвъд ръката, въ румънска земя.

Впръгнахме съ тета колата, прегазихме голъмата ръка и, кога отидохме отвъд, що да видим — дини голъми и черни като биволи. Откжсмахме една и едвамъ я намъстихме въ колата. Когато се върнахме, баща ми грабна бравата и я насъче, па свика цъло село да яде и благославя. До вечеръта ядоха и не можаха да я изядатъ. Остана единъ голъмъ ръзанъ на двора. Ала презъ нощта, не зная какъ, единиятъ ниволъ се отвързалъ, намърилъ ръзана, изялъ го и се пукналъ. На другата сутринъ смътахме да вървимъ да превозимъ и другитъ дини, но като ни се пукна волътъ, бостанътъ остана необранъ. Обрали го после румънитъ. Нъкои нашенци думаха на баща ми да ги обади на кмета и да иска отъ румънитъ да му платятъ динитъ, но баща ми бъше добъръ човъкъ и не ги обади.

— Е, свърши ли? — рекло момчето. — Сега да почна азъ.

— Свършихъ!

— Тогава, слушай!

Нъкога, на младини, кога бъхъ

старъ, роди ми се баща. По онуй време ние имахме пчели. Нещешъ ли, царицата на единъ кошеръ побъгна. Тръгнахме съ баща ми да я търсимъ. Тукъ-тамъ — намърихме я на връхъ Стара-планина на една гола скала, а по скалата тече медъ като ръка.

— Брей! — викна баща ми. — Гледай, колко стока зянь е направила пустата. Ама чакай. Тая хубава стока нъма да я оставя. Па се развъртгъ, уби шестъ заяка, направи мъхове, сбрахме въ тъхъ меда, натоварихме го на царицата и тръгнахме да си вървимъ. Но кога дойдохме до Марица, тя придошла и не можемъ да минемъ. Царицата, нали има крила, вдигна се и прехвъркна, а ние съ тейко

тръгнахме да диримъ, съ какво да преминемъ ръката.

По едно време намърихме единъ конъ. Качихме се на него. Когато стигнахме до сръдата, азъ, който държахъ зобилката на коня пълна съ просо, политнахъ и паднахъ въ ръката. Ала съ една ржка успъхъ да се хвана за опашката на коня. Кога погледнахъ на квасеното просо, то покарало. А докато излъза на бръга, то започна така бързо да расте, че стигна до небето.

(Продължението въ книжка 2)

